

Museon johtajien puheenvuoroja:

FT Kristina Ranki, kuraattori 2013 - :

”Kun minua pyydettiin uudeksi kuraattoriksi, mietin kyllä jonkun aikaa ennen kuin suostuin. Ehkä noin parikymmentä sekuntia! Olin ollut oppaana talossa neljän vuoden ajan opiskeluaikanani, ja tunsin hyvin talon sekä ajatusmaailman. Se tuntui edelleen hyvin mielekkäältä toimintaympäristöltä.

Vaikka työ on osa-aikaista, ei sitä voi tehdä kuin koko sydämeästään. Olemme vuodesta 2013 alkaen uudistaneet lähes jokaista osa-aluetta hallinnosta näyttelytoimintaan ja yleisötapahtumien lisäämiseen, kuitenkin unohtamatta pitkiä perinteitä niin säätiön kuin museon henkilökunnan piirissä. Aiemmat intendentit ovat museolle valtava voimavara, suomalaisten ja ulkomaalaisten vieraiden kohtaamiset aina mieleenpainuvia, ja itse historiallisen aineiston tarjoamat inspiraation lähteet ovat tietysti rajattomat. Tässä museossa on todella ilo olla palveluksessa.”

FM Vera von Fersen, intendentti 1998-2012:

”Minulla oli kunnia saada toimia Mannerheim-museon intendenttinä vuosina 1998-2012.

Muistelen vuosia Mannerheimin kodin ja elämäntyön parissa lämmöllä. Suomen marsalkan kiehtova persoonallisuus ja hänen vaiherikas ja merkityksellinen elämänsä kiinnostavat mitä erilaisimpia ihmisiä mitä erilaisimmista syistä, eikä kahta samanlaista päivää ollut. Museon henkilökunnan kanssa oli ilo tehdä töitä, heille vielä suuret kiitokset menneistä vuosista! ”

FM Thomas Thesleff, intendentti 1976-1985

”Mannerheim-museo oli minulle vieras instituutio kun minulle tarjottiin intendentin vakanssia vuonna 1976. Olin juuri valmistunut ja palannut Roomasta missä olin osallistunut Suomen Rooman-instituutin projektityöryhmän työskentelyyn. Suostuessani virkaan totesin, että olin ensimmäinen intendentti ja myös museon työntekijä, joka oli syntynyt Marskin jälkeisenä aikana, eli pari kuukautta hänen kuolemansa jälkeen. Havahduin siihen, että vaalittavakseni oli annettu hyvin arvokas, suomalaisen identiteetin kannalta keskeinen perintö, jonka vaikutukset ulottuisivat tulevien sukupolvien ohi, hamaan tulevaisuuteen. Silloisessa yhteiskunnallisessa ilmapiirissä koin tämän hyvin tärkeäksi tehtäväksi ja tunsin suuren vastuun harteillani, kun museotoiminnan tulevia suuntaviivoja vedettiin.

Museo eli niukkojen tähtien alla mutta kiitos museohoitajan, edesmenneen Kerstin Malmin ansiosta, Marsalkan kodista saatiin kotimuseo, joka puhutteli ja puhuttelee edelleen suurta yleisöä. Museon sosiaalista tilausta ja kehityskelpoisuutta tämän päivän toiminta vain todistaa.”

Prof. Matti Klinge, intendentti 1966-1969:

”Mannerheim-museo oli vain hieman muunneltu marsalkan koti. [...] Mannerheim-säätiö päätti avata kodin väliaikaisesti yleisölle. [...] Koti saatettiin osapuilleen 1930-luvun asuun, yläkertaan jäi kolme tyhjää huonetta, jotka voitiin sisustaa näyttelytiloiksi. [...] Heti Mannerheimin kuoleman jälkeen ei ehkä tarvinnut kertoa vierailijoille, kuka marsalkka oikeastaan oli ollut, mutta nyt oli viidentoista vuoden aikana kasvanut uusi nuoriso- ja koululaispolvi. Ensi töikseni uudistin opastuksen sellaiseksi, että ensin kerrottiin Mannerheimistä, hänen elämästään ja merkityksestään, ja vasta sitten esiteltiin häneen liittyvä konkretia.

Yleislinjani oli historiallis-asiallinen, kyseessä ei ollut sankarinpalvonta, mutta ei myöskään ”eräs koti” - tyyppinen kulttuurihistoriallinen esimerkki. Mannerheim edusti Suomen historiaa, aristokraattisia ihanteita, laajaa kansainvälisyyttä Venäjän, Puolan, Aasian ja monien matkojen sekä laajan lukeneisuuden merkeissä. [...] Kesällä saatoin ilmoittaa, että museo maksaisi oppaiden ja sisäkkövahtimestareiden kahvihetkien kahvit, sokerit ja pullat. Sillä oli periaatteellista viihtyisyyden merkitystä ja se tuotti iloa [...] ... lokakuussa Mannerheim-säätiön finanssivaliokunnan vuorineuvokset nostivat kuukausipalkkioni 275 markasta 500:aan.”

(Muistelmateoksessa *Upsalasta Pariisiin: Tiedettä ja politiikkaa 1960–1972*, Siltala, 2014).